

УДК 37. 02; 371

РОЛЬ СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ В СУЧАСНОМУ ЖИТТІ

Студ. В.В. Городненко, гр. БПД-14

Наук. керівник доц. Л.В. Житеньова

Київський національний університет технологій та дизайну

Соціальна педагогіка – галузь педагогічної науки, яка вивчає особливості соціального виховання, виховні можливості соціального середовища й умови соціалізації особистості, розглядає закономірності взаємодії та взаємозв'язку особистості у мікро- та макросоціумі. Основна категорія яку розглядає соціальна педагогіка – соціалізація особистості (входження особистості в соціальне середовище, прийняття норм, цінностей та правил цього середовища).

На теренах України соціальна педагогіка почала відроджуватися в кінці ХХ ст., адже саме в цей час педагогіка вимагала такої науки, яка б системно вивчала відносини таких компонентів, як час - соціум - виховання - соціалізація - особистість.

Вже на початку ХХІ ст. соціальна педагогіка розвивається як самостійна галузь педагогічного знання, яка має за мету вивчення освітньо-виховного потенціалу суспільства, способів педагогізації соціального середовища для більш успішної соціалізації і розвитку особистості протягом всього життя.

На сучасному етапі соціальна педагогіка дотримується концепції, що охоплює весь процес соціалізації особистості, який має на меті підготувати дитину до дорослого життя. Він представляє собою надбання соціальної компетенції, моральне керування, захист незалежності особистості, формування її здатності саморегулювання та вміння приєднатись до соціального, політичного та культурного життя дорослого суспільства.

В сучасній Україні роль соціальних педагогів значно підвищується у зв'язку із складною соціокультурною ситуацією і модернізацією в цих умовах системи освіти. Соціальний педагог - організатор роботи з дітьми і дорослим населенням в найближчому соціальному оточенні (сім'я, близькі, друзі, колеги та ін.). Він покликаний сприяти особовому і соціальному розвитку підростаючого покоління, сприяти формуванню загальної культури особи, усвідомленому вибору і подальшому освоєнню нею професійних освітніх програм.

Отже, можна сказати що зараз, як ніколи, в нашому суспільстві виникає гостра потреба у професійно підготовлених спеціалістах, діяльність яких спрямована на надання індивідуальної допомоги дитині, сім'ї чи групі осіб, котрі потрапили у скрутну для них ситуацію, шляхом інформування, консультування, безпосередньої натуральної і фінансової допомоги, соціальної адаптації, надання психологічної і педагогічної підтримки, та орієнтація тих, хто потребує допомоги, на власну активність у вирішенні складних проблем.

УДК 378:004.738.5

ОСВІТА ОНЛАЙН

Студ. Х.Ю. Юрко, гр. БПД-14

Наук. керівник доц. Л.В. Житеньова

Київський національний університет технологій та дизайну

Онлайн-курси дуже популярні за кордоном. Найбільші університети Європи та США пропагують таке навчання, що дає можливість отримати додаткові знання кожному мешканцю будь-якої точки світу.

Піонером віртуального отримання знань став Стенфордський університет, що у 2011 році запустив одразу три таких курси, які зібрали 160 тисяч слухачів із 190 країн світу. Слідом за Стенфордським університетом були Мюнхенський і Женевський університети, Політехнічна школа Парижа, університети Рима і Копенгагена.

По суті, така освіта стирає кордони між країнами. Так, наприклад, прослухати курс лекцій з провідного європейського ВНЗ можна з будь-якої точки світу. Для цього людині потрібно всього лише бажання, інтернет та добре знання англійської мови. До речі, базова освіта для цього необов'язкова. В Україні такі курси лише набирають популярність. Частково це пов'язано з тим, що українська освіта тільки інтегрована в Болонську систему, і поки не використовує всі можливості надані такою системою. Популярних онлайн-курсів в українських університетах поки немає. Викладачі лише освоюють віртуальні лекції та скайп-заліки. Хоча такі лекції спрощують працю викладачів і дозволяють їм заощаджувати свій час. Більше цього, це може заощадити і ресурси університету і навіть послужити і йому додатковою рекламою.

Зарубіжна система таких освітніх онлайн-програм виглядає так: відеолекції, тексти та домашнє завдання. Лекції можуть начитувати як і в прямому ефірі, так і зберігатися на спеціальних онлайн-архівах. Доступ до них в більшості випадків безкоштовний. Крім цього, при таких курсах є спеціальні, форуми, де можна поспілкуватися з іншими слухачами і отримати консультацію викладача. Якщо абітурієнт справно виконує всі умови і здає екзамен, який приймається в авторизованих центрах або онлайн за допомогою спеціальних програм, що підтверджує особу користувача, він отримує сертифікат.

Процедура вступу і навчання дуже проста для цього потрібно: 1- обрати курси на освітньому проєкті; 2- зареєструватися на сайті і заповнити спеціальну анкету; 3- на електронну пошту прийде повідомлення про старт курсів; 4- стежити за лекціями, виконувати своєчасно завдання; 5- скласти екзамен; 6- отримати сертифікат з підписом викладача та реквізитами освітнього проєкту (ВНЗ).

Втім, незважаючи на те, що програми українських ВНЗ не представлені поки онлайн, наші співвітчизники активно почали впроваджуватися в систему віртуальної освіти.

УДК 159.99

ПРОБЛЕМА ТВОРЧОСТІ В ВІТЧИЗНЯНІЙ ПСИХОЛОГІЇ

Студ. І. Велика, гр. спПД-15

Наук. керівник доц. А.В. Колодяжна

Київський національний університет технологій та дизайну

Український психолог Я.Пономарьов трактував творчість у широкому значенні як процес взаємодії, що веде до розвитку. Під творчими здібностями він розумів здатність розпізнавати і асимілювати побічний продукт, що виникає в процесі діяльності і не має прямого відношення до мети. Таким чином, науковець заперечував поняття «творча діяльність», адже будь-яка діяльність передбачає відповідність її мети результату. Він запропонував структурно-рівневий підхід. Дослідник виокремлював чотири фази творчого процесу. Перша фаза (свідома робота) – особливий діяльний стан як передумова інтуїтивного осягнення нової ідеї. Друга фаза (несвідома робота) – несвідома праця над проблемою, інкубація спрямовуючої ідеї. Третя фаза (перехід несвідомого у свідомість) – внаслідок несвідомої роботи у свідомість надходить ідея про розв'язок, спочатку гіпотетично, як принцип, задум. Четверта фаза (свідома робота) – розвиток ідеї, її кінцеве оформлення та перевірка. Таким чином, центральною ланкою механізму творчості у науковця є факт взаємодії свідомого та несвідомого.

В.Роменець розглядає творчість у контексті вчинку. Вчений виступав проти інтелектуалізації творчості, ототожнення її з мисленням. Психологічним механізмом творчості вважав трансдукцію – перехід із суб'єктивно-психічної (від задуму) до матеріально-речової (втіленої у певному предметі задуму) системи. Цей перехід автор трактує як вчинок особистості. Вчений вважав, що саме у творчості відбувається формування людини і саме через творчість виявляється її неповторна індивідуальність.

В.Моляко під творчістю розуміє процес, що суб'єктивно переживається як нове. Творчий потенціал він розглядає як інтегративну властивість особистості, що характеризує